

Kiezen, pakken en laten vallen.

Bij Albert Heijn zie je dit fenomeen niet, als de klant iets ziet, bekijkt en niet kiest, zet de klant dit terug in het schap. Bij de Primark zie je het wel, daar ligt de verkoop over de vloer en in een berg op een display.

Albert Heijn

Primark

Wat is dit in de mensheid? Je kiest je product, je kijkt, beslist . . terug in het vak of in de winkelwagen. Je kijkt, je kiest bij de Primark en beslist , nee, en gooit het op de grond op de berg terug.

Wangedrag of onwetendheid? Ik ga gemakshalve uit van of wangedrag of doen wat de massa doet of waar de klant toe uitgenodigd wordt in de chaos van kleding. Het zijn tenslotte grote mensen. Hoe zit dat bij onze jonge kinderen ?

Ook zij kijken, kiezen, beslissen en gooien, op naar het volgende wat zij zien. Hier zit geen speelplezier of mogelijkheid tot ontwikkelen aan. Een jong kind gaat op ontdekking. Kruipend, wankelend, lopend, proevend, kijkend, pakkend en voelend. Het speeltje blijft vaak in de ontdekkingstocht achter en zo ook het volgende en het volgende.

De kruipende baby legt niets terug. Dan komt er iets dat de aandacht krijgt, het speeltje wordt langer bekeken, bevoeld, soms geproefd en volledig aan de zintuigen blootgesteld. Van die momenten leert het kind en doet ervaringen op. Met speelmateriaal in alle soorten en maten dat de aandacht trekt en past bij de ontwikkeling. Op de ontdekkingstocht spullen tegen komen die niet mogen, gevaarlijk zijn, van het zelfde materiaal en met dezelfde ontdekking geven geen plezier. Verbod en ongewenste aandacht in je tocht geeft frustratie. Dit veroorzaakt het tot ontwikkeling komen van vluchtig spelen en laten vallen. Kinderen die zich niet meer kunnen concentreren, steeds gestoord worden en frustrerend materiaal aangeboden krijgen komen niet tot speel plezier, tot ontdekken en leren, tot tevredenheid. Vluchtige kinderen laten een spoor van spullen na. Kiezen, kijken en gooien vrijwel meteen zonder te beslissen.

Dit vluchtige gedrag is verontrustend. Deze groep kinderen hebben hulp nodig bij het kiezen, kijken en beslissen:

Speelmateriaal kunnen kiezen, wat past bij de ontwikkeling, wat de aandacht trekt, gevarieerd, maar beperkt. Niet veel keus. Maximaal 5. Voor verschillende soorten spel. Een week hetzelfde, kiest het kind het niet dan is het niet geschikt voor dit moment. Kiest het kind [soms met wat stimulans en samen doen] het wel dan kan het langer blijven voor het vervangen moet worden. Het kind moet de kans en de tijd krijgen te ontdekken. Geen afleidingen, vrijheid om te ontdekken. Spullen die niet mogen of te gevaarlijk zijn om uit te kiezen uit de weg geruimd. Daardoor geen frustratie. Samen leren kijken, kiezen en beslissen en als het klaar is samen opruimen en op een vaste plek terug zetten. Samen experimenteren.

Peuters spelen ontdekkend, niet creërend. Peuters maken nog niets. Wanneer de opvoeder een opdracht of taak aan het materiaal geeft is dat dodelijk voor de creatieve ontwikkeling. Een overvloed aan speelgoed, incompleet speelgoed, niet geschikt voor de leeftijd of de beleefwereld is frustrerend voor jonge kinderen. Kinderen anno 2015 moeten leren spelen. De opvoeders hebben hierin een taak.

Dit is de start speel situatie, maar tijdens het spelen gaat alles over de grond!